

Jurisprudentie 2011 Europees Hof voor de Rechten van de Mens

I. Inleiding

Onderstaand volgen algemene gegevens met betrekking tot Nederlandse zaken in het jaar 2011 (Deel II), samenvattingen van uitspraken (*judgments*) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: "het Hof") in zaken tegen Nederland uit dat jaar (Deel III), alsmede samenvattingen van gemotiveerde beslissingen (*decisions*) tot niet-ontvankelijkheid van Nederlandse zaken en een opsomming van gemotiveerde beslissingen tot schrapping van de rol (Deel IV). Vervolgens is een lijst van Nederlandse zaken opgenomen die op de agenda staan van het Comité van Ministers van de Raad van Europa in het kader van het toezicht van dat Comité op de tenuitvoerlegging van Hofuitspraken op grond van artikel 46, tweede lid, van het EVRM (Deel V). Ook is een overzicht toegevoegd van in 2011 genomen maatregelen tot tenuitvoerlegging van Hofuitspraken die dateren van vóór dat jaar (Deel VI). Tot slot is de aard van de aan de Regering gecommuniceerde Hofzaken in grafieken weergegeven (deel VII). Uitspraken en beslissingen zijn steeds gerangschikt naar datum en zijn alle te vinden op de website van het Hof, www.echr.coe.int.

II. Algemene gegevens met betrekking tot Nederlandse zaken¹

In het jaar 2011 werden door het Hof met betrekking tot klachten tegen Nederland

- 915 nieuwe verzoekschriften ontvangen (2010: 971);
- 485 verzoekschriften niet-ontvankelijk verklaard en/of van de rol geschrapt (2010: 299);
- in 17 zaken feitelijke vragen aan de Regering gesteld (2010: 248);
- 20 verzoekschriften aan de Regering ter kennis gebracht (2010: 43); en
- 6 uitspraken gedaan (2010: 4).

De genoemde uitspraken betroffen

- 4 keer de constatering dat het EVRM was geschonden; (2010: 2) en
- 2 keer de constatering dat het EVRM niet was geschonden (2010: 1).

Het totaal aantal bij het Hof aanhangige verzoekschriften in Nederlandse zaken bedroeg

- 1334 op 1 januari 2011 en
- 1482 op 31 december 2011.

Voorts zijn in 2011 door het Hof 287 verzoeken tot het treffen van een voorlopige maatregel ontvangen², waarvan er

- 250 zijn afgewezen; (2010: 211)
- 37 zijn toegewezen (2010: 177).

Van de zaken die tot en met 31 december 2011 aan de Regering zijn toegezonden, hetzij voor het maken van opmerkingen (*observations*) hetzij voor het beantwoorden van vragen, en die thans nog aanhangig zijn³ hebben er

- 234 betrekking op het vreemdelingenrecht⁴ (2010: 377)
- 29 betrekking op het strafrecht; (2010: 28)
- 3 betrekking op het burgerlijk recht; (2010: 2)
- 1 betrekking op het bestuursrecht (2010: 1).

¹ Cijfermateriaal met betrekking tot alle lidstaten van de Raad van Europa is te vinden in de *Survey of Activities 2011* van de griffie van het Hof.

² Op grond van Regel 39 van de Procedureregels van het Hof.

³ Zie ook de grafieken aan het eind van deze rapportage.

⁴ Voor een nadere specificatie van de vreemdelingenzaken, zie de grafieken onderaan.

III. Uitspraken (*judgments*)

A. Zaken tegen Nederland

Bok (45482/06, 18 januari 2011)

Klager werd veroordeeld wegens overtreding van de Opiumwet maar in hoger beroep vrijgesproken. Klager heeft op grond van artikel 591a van het Wetboek van Strafvordering ook een vergoeding voor gemaakte kosten ontvangen. Vervolgens wendt klager zich echter tot de civiele rechter voor een aanvullende schadevergoeding in het kader van een onrechtmatige daadsactie. Deze vordering wordt afgewezen. Bij het Hof stelt klager dat de civiele rechter daarbij de strafrechtelijke schuldvraag had heroverwogen en dat daardoor zijn recht op een eerlijk proces en de onschuldpresumptie neergelegd in artikel 6, leden 1 en 2, EVRM waren geschonden.

Het Hof overweegt dat de civiele rechter in deze zaak niet expliciet aan de juistheid van de vrijspraak heeft getwijfeld. Van cruciaal belang is dat klager een vergoeding heeft ontvangen en dat deze vergoeding is toegekend in een procedure die niet heeft geleid tot aantijgingen dat artikel 6 EVRM zou zijn geschonden. In aanvulling hierop heeft klager ervoor gekozen om een civiele procedure te starten teneinde een hogere vergoeding te krijgen. Het Hof overweegt dat de bewijslast in een civiele procedure bij de steller, en dus bij klager, ligt. Dat klager geacht werd zijn stelling, dat enige verdenking jegens hem van meet af aan zonder grondslag was, geacht werd te bewijzen, acht het Hof niet onredelijk. De vrijspraak van klager in de strafrechtelijke procedure maakt niet dat deze bewijslast voor klager in de civiele procedure niet zou gelden. Wel vindt het Hof de opmerking van de civiele rechter dat uit het strafdossier niet blijkt dat klager onschuldig is ongelukkig en misplaatst, omdat dit verwarring kon teweegbrengen. Het Hof meent echter dat de civiele rechter hiermee wilde aangeven dat klager werd geacht te bewijzen dat een redelijk vermoeden om hem als verdachte aan te merken ontbrak en dat hij vervolgens daarin was tekortgeschoten. Het Hof concludeert dat daarbij klagers vrijspraak niet in twijfel is getrokken en dat er geen sprake is van schending van artikel 6 EVRM.

Lalmahomed (26036/08, 22 februari 2011)

Klager werd beboet voor het niet voldoen aan de identificatieplicht maar bracht bij de kantonrechter naar voren dat zijn gegevens stelselmatig door iemand anders werden misbruikt. Klager werd na niet verschijnen op de vervolgzitting bij verstek veroordeeld tot een boete van zestig euro. Hij tekende hoger beroep aan, waarbij hij aangaf zich in het tijdstip van de zitting te hebben vergist. De voorzitter van het gerechtshof 's-Gravenhage weigerde echter op grond van artikel 410a Wetboek van Strafvordering (het 'verlofstelsel') het hoger beroep, oordelende dat de stelling dat er misbruik werd gemaakt van de identiteit van appellant niet aannemelijk was geworden en ook overigens een hoger beroep niet in het belang van een goede rechtsbedeling was. Bij het Hof voerde klager onder meer strijdigheid met het recht op een eerlijk proces aan (artikel 6 EVRM). De regering bracht daar onder andere tegenin dat artikel 6 EVRM niet tot hoger beroep verplicht.

Het Hof bevestigt dat artikel 6 EVRM als zodanig niet verplicht tot het instellen van een hoger beroepsinstantie. Indien een staat echter een hoger beroepsinstantie openstelt dient deze rechtsgang te voldoen aan de wezenlijke waarborgen die zijn opgenomen in artikel 6 EVRM. En dat geldt voor alle strafvervolgingen. Het is mogelijk om een verlofstelsel voor het instellen van hoger beroep te hanteren. Echter, in dat geval moet de verdachte in elk geval de mogelijkheid hebben gehad om gehoord te worden in eerste aanleg en de beslissing moet dan genomen zijn op basis van een volledige en grondige weging van de relevante factoren. De eerste voorwaarde is in casu onproblematisch: verdachte was weliswaar in eerste aanleg bij verstek veroordeeld, maar dat was aan klager zelf te wijten. De tweede voorwaarde is in de onderhavige zaak wél een probleem. De rechter had de verklaring van klager aangaande het misbruik van zijn identiteit door een ander en de vrijspraken in andere strafzaken niet zonder nader onderzoek terzijde mogen schuiven. In het ontbreken van een volledige en grondige behandeling van de zaak, ziet het Hof dan ook een schending van het recht op eerlijk proces.

De minister van Veiligheid & Justitie heeft de uitspraak van het Hof door tussenkomst van de Raad voor de rechtspraak en het Landelijk Overleg Voorzitters strafsectoren onder de expliciete aandacht van de vijf gerechtshoven gebracht.

Nelissen (6051/07, 5 april 2011)

Klager was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden en tbs. Ten tijde van het onherroepelijk worden van de uitspraak had hij zijn gevangenisstraf feitelijk al uitgezeten, waardoor hij vanaf dat moment in een tbs-kliniek opgenomen had moeten worden. Deze overplaatsing vond echter pas ruim dertien maanden later plaats. Zoals sinds enkele jaren gebruikelijk werd hem vanaf de zevende maand van deze 'passantentermijn' een financiële vergoeding aangeboden, welke hij niet accepteerde. De Hoge Raad heeft later in navolging van de uitspraak van het Hof in de zaak *Brand tegen Nederland* (klacht nr. 49902/99) bepaald dat het onrechtmatig is om een persoon in afwachting van plaatsing in een instelling langer dan vier maanden vast te houden. Nadat de Regering vergeefs heeft getracht met klager tot een minnelijke schikking te komen heeft zij door middel van een eenzijdige verklaring bevestigd dat de duur van klagers passantentermijn strijdig was met artikel 5 EVRM. De Regering heeft daarbij de bereidheid uitgesproken klager een schadevergoeding te betalen ter compensatie van de gehele passantentermijn.

Het Hof behandelt de zaak, ondanks de eenzijdige verklaring van de Regering, toch inhoudelijk aangezien de verklaring niet expliciet vermeldt vanaf welk moment de Regering de passantentermijn in strijd met het EVRM acht en niet ziet op een ander deel van de klacht, namelijk de stelling dat geen rechterlijke voorziening voorhanden was die zich spoedig had uitgelaten over de (on)rechtmatigheid van klagers' vrijheidsberoving. Het Hof erkent dat rekening gehouden moet worden met de mogelijkheid dat een veroordeelde niet meteen in een instelling geplaatst kan worden. Echter een wachttijd van ruim dertien maanden vindt het Hof niet acceptabel. Het Hof constateert geen schending ten aanzien van het andere gedeelte van de klacht. Het Hof veroordeelt de staat tot het betalen van €3.525,- aan klager voor de te lange wachttijd van ruim dertien maanden. Dit bedrag is conform het door de Regering aangeboden bedrag bij gelegenheid van de eenzijdige verklaring.

De minister van Veiligheid & Justitie heeft de uitspraak onder de aandacht van de rechtspraak gebracht. De gemiddelde passantentermijn is inmiddels teruggebracht tot minder dan vier maanden.

S.T.S. (227/04, 7 juni 2011)

Op 9 oktober 2002 heeft de kinderrechter in verband met gepleegde misdaden en gedragsproblemen een machtiging tot uithuisplaatsing van klager in een gesloten jeugdinstelling afgegeven voor de duur van drie maanden. De machtiging uithuisplaatsing en opname in de gesloten instelling worden door de rechtbank op 17 oktober 2003 met een jaar verlengd. In hoger beroep wordt de duur van de opname met zes maanden verkort. Op 5 november 2004 verklaart de Hoge Raad het door klager op 12 januari 2004 ingestelde cassatieberoep niet-ontvankelijk, omdat de geldigheidsduur van de bestreden verlenging inmiddels was verstreken en klager mitsdien geen belang had bij een beoordeling in cassatie. Hij betoogt dat het in artikel 5 lid 4 EVRM neergelegde recht om de rechtmatigheid van zijn vrijheidsontneming spoedig door een rechter te laten beoordelen is geschonden, omdat het gerechtshof noch de Hoge Raad spoedig heeft beslist. Daarnaast betoogt hij dat de procedure bij de Hoge Raad niet effectief is, omdat geen finaal oordeel is gegeven over de rechtmatigheid van de verlengingsmaatregel.

Het Hof bevestigt allereerst zijn vaste jurisprudentie dat artikel 5 lid 4 EVRM geen rechterlijk oordeel in meerdere instanties eist. Wanneer een staat niettemin kiest voor beroep in meerdere instanties, dan worden aan de beroepsinstanties dezelfde eisen gesteld als aan de rechter in eerste aanleg. Daarnaast benadrukt het Hof dat de vraag of een rechterlijke beslissing spoedig is genomen, dient te worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden van het individuele geval en dat bij deze beoordeling onder meer de complexiteit van de procedure, het gedrag van de autoriteiten en van de betrokkene en de belangen die voor betrokkene op het spel staan betrokken dienen te worden betrokken. Ten aanzien van de

snelheid van de uitspraak van het vonnis in hoger beroep – in totaal 63 dagen na instelling van het beroep - concludeert het Hof dat geen schending van artikel 5 lid 4 EVRM heeft plaatsgevonden. Deze termijn was redelijk, omdat deze noodzakelijk was om de benodigde informatie te verzamelen en tot een zorgvuldige beslissing te komen. Op twee punten besluit het Hof echter unaniem dat artikel 5 lid 4 wel is geschonden. Het feit dat de Hoge Raad 294 dagen na het door klager ingestelde beroep in cassatie arrest heeft gewezen beschouwt het Hof als excessief. Het Hof wijst er in algemene zin op dat het EVRM staten ertoe verplicht hun rechtsstelsel dusdanig in te richten dat aan de diverse daaraan door het EVRM gestelde voorwaarden wordt voldaan. Het Hof benadrukt vervolgens dat de gerechtelijke autoriteiten de noodzakelijke procesmatige maatregelen moeten treffen om te verzekeren dat dringende kwesties, in het bijzonder kwesties waar de persoonlijke vrijheid in het geding is, snel worden afgehandeld. Voorts is het Hof van oordeel dat de procedure niet effectief was, omdat de Hoge Raad oordeelde dat klager geen belang meer had bij een uitspraak. Reeds met het oog op de eventuele vaststelling van een schadevergoeding, zoals bedoeld in artikel 5 lid 5 EVRM, hebben klagers belang bij de vaststelling van de rechtmatigheid van vrijheidsbeneming, ook indien zij inmiddels reeds in vrijheid zijn gesteld.

In reactie op de uitspraak heeft de Hoge Raad enerzijds interne maatregelen getroffen om de doorlooptijd van dit type zaken aanzienlijk te bekorten, en anderzijds zijn 'geen belang jurisprudentie' teruggedraaid (LJN: BQ2292 van 24 juni 2011), ook in gevallen betreffende uithuisplaatsing (LJN: BR5151 van 14 oktober 2011).

Van Velden (30666/08, 19 juli 2011)

Klager is gearresteerd op verdenking van poging tot oplichting en in voorlopige hechtenis genomen. De rechtbank heeft het verzoek van klager tot schorsing van de voorlopige hechtenis afgewezen en heeft tevens de gevangenhouding verlengd met een termijn van negentig dagen. Tegen beide beslissingen stelde klager hoger beroep in. Het gerechtshof wees het hoger beroep af wegens verstrijking van de beroepstermijn. Klager stelt bij het Hof dat sprake is van een schending van artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces), omdat zijn hoger beroep tegen het bevel tot gevangenhouding en tot afwijzing van zijn schorsingsverzoek is afgewezen wegens te late indiening, hoewel hij dit beroep binnen drie dagen na de betekening van de beslissingen van de rechtbank heeft ingediend.

Hoewel klager een beroep doet op artikel 6 EVRM, is het Hof van oordeel dat een beoordeling van de klacht onder artikel 5 lid 4 EVRM meer voor de hand ligt. Het Hof constateert dat het beroep van klager tegen het bevel tot gevangenhouding een dag te laat is ingediend. Dit deel van de klacht verklaart het Hof dan ook niet-ontvankelijk. Ten aanzien van het andere deel van de klacht overweegt het Hof dat klager één dag na betekening van de afwijzing van het verzoek tot schorsing van de voorlopige hechtenis daartegen beroep heeft ingesteld, derhalve binnen de termijn van drie dagen die daarvoor staat. Het Hof concludeert dan ook dat klager de toegang tot een procedure om zijn vrijheidsbeneming te betwisten is ontzegd, hetgeen een schending oplevert van artikel 5 lid 4 EVRM. Het Hof wijst klager een schadevergoeding voor immateriële schade toe van € 1000.

Arvelo Aponte (28770/05, 3 november 2011)

Klaagster, afkomstig uit Venezuela, is in 2000 als toerist naar Nederland gereisd waar zij een relatie is begonnen met een Nederlander. Klaagster is vervolgens teruggegaan naar Venezuela alwaar zij een aanvraag om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) heeft ingediend. Vervolgens is klaagster Nederland weer ingereisd op basis van deze mvv. Bij de beoordeling van klaagsters aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf bij haar partner kwam naar voren dat klaagster eerder in Duitsland was veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee en een half jaar wegens handel in verdovende middelen. Op basis van deze informatie wordt de aanvraag van klaagster afgewezen en wordt zij tevens ongewenst verklaard. Klaagster trouwt in 2003 met haar partner en een zoon wordt geboren in maart 2004. In september 2004 verklaart de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State het door klaagster ingestelde hoger beroep inzake de ongewenstverklaring ongegrond. Bij het Hof stelt klaagster dat artikel 8 EVRM (familieleven) is geschonden. Zij betoogt tevens dat artikel 13 EVRM (effectief rechtsmiddel) is geschonden, omdat zij een uitvoerig hoger-beroepschrift heeft ingediend en de Afdeling bestuurs-

rechtspraak haar hoger beroep zonder nadere motivering kennelijk ongegrond heeft verklaard met toepassing van artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000.

Het Hof oordeelt dat geen sprake is van schending van deze artikelen. Het Hof heeft er begrip voor dat de Nederlandse autoriteiten streng optreden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs. Ten aanzien van de ernst van het strafbare feit merkt het Hof op dat het ging om smokkel van een niet geringe hoeveelheid cocaïne, waarvoor klaagster is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden. De ernst van dit feit dient daarom zwaar mee te wegen in de in het kader van artikel 8 EVRM vereiste belangenafweging. Het Hof overweegt voorts dat klaagster haar gezinsleven heeft ontwikkeld en geïntensiveerd in een periode waarin haar verblijfsrecht onzeker was. Het Hof is van oordeel dat er geen onoverkomelijke bezwaren zijn om het gezinsleven in Venezuela uit te oefenen. Klaagster is geboren en getogen in Venezuela, heeft daar het grootste deel van haar leven doorgebracht, (hoger) onderwijs genoten en heeft familie aldaar. De echtgenoot spreekt redelijk Spaans en hun kind kan gezien zijn jonge leeftijd geacht worden zich aan te passen. Ten aanzien van de klacht onder artikel 13 EVRM stelt het Hof dat de term 'daadwerkelijk rechtsmiddel' in dat artikel verplicht tot het hebben van een toegankelijk rechtsmiddel voor een bevoegde autoriteit die de klachten op hun merites kan beoordelen, maar niet dat op elke klacht gedetailleerd in moet worden gegaan.

Klaagster heeft om verwijzing naar de Grote Kamer verzocht. Een panel van vijf rechters buigt zich thans over dit verzoek.

B. Zaken waarin Nederland intervenieerde

M.S.S. v. Griekenland en België (30696/09, 21 januari 2011)

Klager is na een vermeende aanslag op zijn leven door de Taliban uit Afghanistan gevlucht en via Griekenland de Europese Unie binnengekomen. Vanuit Griekenland is klager doorgereisd naar België en heeft aldaar asiel aangevraagd. Op basis van de Dublin-II-verordening was Griekenland evenwel verantwoordelijk voor de inhoudelijke behandeling van deze asielaanvraag en België heeft klager overgedragen aan Griekenland, waar hij in vreemdelingendetentie werd geplaatst. Na verkrijging van verblijfsrecht voor de duur van de asielprocedure werd klager gearresteerd omdat hij met een vals identiteitsbewijs het land probeerde te verlaten. Hierop verbleef klager in een detentiecentrum voor een periode van zes dagen. Na vrijlating had klager gedurende zijn gehele verblijf in Griekenland geen woning of vaste inkomsten. Klager stelt dat de detentie- en leefomstandigheden voor asielzoekers in Griekenland dermate slecht zijn dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Naast Griekenland houdt klager ook België verantwoordelijk vanwege blootstelling aan deze omstandigheden. In beide landen ontbrak het tevens aan een effectief rechtsmiddel (artikel 13 EVRM) om tekortkomingen in de asielprocedures te kunnen ondervangen, aldus klager. Volgens klager is de asielprocedure in Griekenland zo gebrekkig, dat er een reëel risico bestaat dat hij zal worden uitgezet naar Afghanistan zonder dat zijn beroep op artikel 3 EVRM is getoetst.

In zijn interventie benadrukte Nederland allereerst dat het verantwoordelijk houden van België voor de gevolgen van het tenuitvoerleggen van de Dublin-II-verordening strijdig was met de terughoudende opstelling die het Hof tot dusver had gekozen in zaken waarin EU-recht aan de orde was, gebaseerd op de premisse dat het EU-recht een aan het EVRM gelijkwaardige mensenrechtenbescherming biedt. Ten tweede betoogde Nederland dat het verantwoordelijk houden van België voor de gevolgen die klager in Griekenland zou ondervinden strijdig is met de jurisprudentie van het Hof inzake de eigen verantwoordelijkheid van de statenpartijen bij het EVRM voor handelingen die onder de werking van het verdrag vallen.

Ten aanzien van de klacht op grond van artikel 3 EVRM toetst het Hof eerst de situatie in Griekenland. Het Hof stelt vast dat internationale organisaties hadden gerapporteerd over de erbarmelijke detentie- en leefomstandigheden van asielzoekers en over de gebrekkige Griekse asielprocedure. De korte duur van de detentie neemt volgens het Hof niet weg dat klager is blootgesteld aan een vernederende behandeling. Ten aanzien van de leefomstandigheden stelt het Hof dat de plicht om accommodatie en adequate materiële voorzieningen te verschaffen als gevolg van de omzetting van EU Richtlijn 2003/9 (de Opvangrichtlijn) in de Griekse

wetgeving is neergelegd en dat Griekenland zich aan zijn eigen wetgeving dient te houden. Gezien de situatie en zijn kwetsbare positie was klager geheel afhankelijk van Griekenland in een periode van extreme armoede en angst. Het Hof concludeert dat Griekenland artikel 3 EVRM schond door klager in zijn kwetsbare positie in deze slechte leefomstandigheden te laten verkeren in combinatie met de voortdurende onzekerheid en het totale gebrek aan uitzicht op verbetering van de situatie. Ten aanzien van België stelt het Hof dat dit land op de hoogte was of had moeten zijn geweest van de genoemde omstandigheden in Griekenland. De overdracht vond plaats zonder afspraak over waarborgen. Hier volgt uit dat België er niet zonder meer vanuit had mogen gaan dat klager in Griekenland in overeenstemming met het EVRM behandeld zou worden. België had moeten verifiëren hoe Griekenland de asielprocedure toepast. De welbewuste blootstelling aan de omstandigheden in Griekenland levert een schending van artikel 3 EVRM door België op.

Ten aanzien van de klacht over artikel 13 EVRM stelt het Hof dat klager in Griekenland geen mogelijkheid had zich effectief te verzetten tegen een mogelijke uitzetting vanwege de ernstige gebreken in de asielprocedure. In de praktijk werden de waarborgen uit de Griekse wetgeving niet toegepast. Daarnaast schoot deze wetgeving tekort op het gebied van informatieverschaffing en communicatie. Klager liep mitsdien een risico om naar Afghanistan te worden uitgezet zonder indringende toets van zijn asielrelaas aan artikel 3 EVRM. De Belgische procedure voor hoger beroep voldeed volgens het Hof eveneens niet aan de in de in de rechtspraak van het Hof vastgelegde voorwaarden. Een dergelijk beroep dient tot een nauwkeurig en vergaand onderzoek van de individuele aanvraag te leiden, de klacht tegen uitzetting dient door een competente instantie te worden onderzocht en deze instantie moet voldoende tegenwicht bieden. De beroepsprocedure in België ging echter voorname lijk na of er voldoende bewijs was over het mogelijk oplopen van schade. Aangezien klager niet met succes aan deze bewijsplicht kon voldoen is er geen sprake van een effectief rechtsmiddel. Beide lidstaten hebben zodoende ook artikel 13 EVRM geschonden.

Naar aanleiding van deze uitspraak heeft Nederland ongeveer 1950 asielzoekers die Nederland via Griekenland waren ingereisd opgenomen in de nationale asielprocedure. Tevens wordt voorlopig afgezien van het overdragen van asielzoekers op grond van de Dublin-II verordening (zie brief Minister Immigratie en Asiel aan de Tweede Kamer, 10 februari 2011, Kst 19637, 1397).

Ahorugeze v. Zweden (37075/09, 27 oktober 2011)

Klager stelde dat zijn voorgenomen uitlevering door Zweden aan Rwanda als verdachte van genocide in strijd zou zijn met het verbod van foltering en onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), aangezien hij in Rwanda de in zijn ogen noodzakelijke hartchirurgie zou ontberen, onder onmenselijke omstandigheden gedetineerd zou worden en vervolgd zou worden omdat hij Hutu is. Tevens zou uitlevering volgens klager in strijd zijn met het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM), aangezien hem in Rwanda een *flagrant denial of justice* te wachten staat.

Nederland wees in zijn interventie onder meer op het feit dat zich ook in Nederland verdachten van de Rwandese genocide bevinden, dat het van groot belang is dat deze personen – die zich schuldig hebben gemaakt aan de meest grove mensenrechtenschendingen - voor de rechter gebracht worden en dat dit bij voorkeur in Rwanda zelf dient te geschieden. Daarnaast heeft Nederland benadrukt dat Rwanda de laatste jaren grote vooruitgang heeft geboekt met betrekking tot de ontwikkeling van de rechtsstaat – zowel qua wetgeving als in de praktijk - en is geweest op de inspanningen dienaangaande van het Nederlands justitieel apparaat sedert 2006, de positieve ervaringen in de samenwerking met de Rwandese autoriteiten en het feit dat de gevangenis waarin klager zou worden gedetineerd aan internationale maatstaven voldoet en ook gebruikt wordt door het Speciale Hof voor Sierra Leone.

Ten aanzien van de door klager naar voren gebrachte hartproblemen stelt het Hof vast dat klager enkele jaren geleden weliswaar een bypass-operatie zou hebben ondergaan, maar dat niets erop wijst dat zich dit in de toekomst opnieuw zal voordoen. Hiermee is niet voldaan aan de hoge drempel die van toepassing is wil een medische conditie aanleiding geven tot een kwestie onder artikel 3 EVRM. Ten aanzien van klagers vrees voor vervolging als Hutu stelt het

Hof dat er noch indicaties van algemene, noch van persoonlijke aard zijn die wijzen op een reëel risico voor klager op schending van artikel 3. Beslissingen van het Rwandatribunaal (ICTR) en van nationale gerechten tot weigering van uitlevering of overbrenging aan Rwanda, ingeroepen door klager, werden ook nimmer gebaseerd op dit argument. Ten aanzien van de verwachte detentieomstandigheden stelt het Hof vast dat de instellingen waarin klager zal worden gedetineerd – zoals bevestigd in het uitleveringsverzoek en door het Hof geaccepteerd – aan de internationale standaarden voldoen. Daarbij wordt onder meer gerefereerd aan het ICTR, het Speciale Hof voor Sierra Leone en de Nederlandse interventie. Ten aanzien van de vrees voor een *flagrant denial of justice* roept het Hof allereerst in herinnering dat hiervoor een zeer hoge drempel geldt. Sinds de *Soering*-uitspraak van 1986 – risico van langdurige *death row* in de VS – is deze drempel in geen enkele zaak gehaald. Het Hof onderkent dat in 2008 en begin 2009 door het ICTR en nationale instanties uitlevering of overbrenging naar Rwanda is geweigerd wegens vrees voor een oneerlijk proces. Vervolgens kent het Hof echter veel gewicht toe aan recente positieve ontwikkelingen in de Rwandese wetgeving en praktijk, en vermeldt daarbij onder meer dat tijdens onderzoeken door Nederlandse functionarissen naar de genocide in Rwanda nooit door Rwandese autoriteiten navraag is gedaan naar getuigen en deze autoriteiten de onderzoeken ook anderszins nimmer hebben belemmerd.

Klager heeft om verwijzing naar de Grote Kamer verzocht. Een panel van vijf rechters buigt zich thans over dit verzoek.

IV. Beslissingen (*decisions*)⁵

A. Niet-ontvankelijk

Seldenrijk-Raat (1813/09, 22 februari 2011)

Ter controle van de gezondheid van een verwaarloosde pony bracht de politie een bezoek aan de eigenaren van de pony. Dezen verzetten zich hevig tegen dit bezoek en zijn na een worsteling met de politie opgepakt en veroordeeld tot het betalen van schadevergoeding. Zij klagen bij het Hof over schending van het verbod op onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), het recht op vrijheid en veiligheid (artikel 5 EVRM), het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM) en het recht op privéleven (artikel 8 EVRM).

Het Hof verklaart de klacht in zijn geheel niet-ontvankelijk, deels omdat de nationale rechtsmiddelen niet waren uitgeput, deels omdat de klagers op geen enkele manier een schending hebben aangetoond. Het Hof benadrukt – in lijn met eerdere jurisprudentie – dat het niet moet worden gezien als een ‘vierde beroepsinstantie’. Zo is het primair aan de nationale instanties, niet aan het Hof, om feiten vast te stellen, onjuiste rechtsopvattingen gedurende de nationale procedure te corrigeren en bewijs te beoordelen.

Drijfhout (51721/09, 22 februari 2011)

Klaagster was aangehouden wegens verdenking van strafbare feiten en, toen zij weigerde haar identiteit bekend te maken, overgedragen aan de vreemdelingenpolitie en in vreemdelingendetentie geplaatst. Zij klaagt onder meer dat haar vrijheidsbeneming in vreemdelingendetentie in strijd was met het recht op vrijheid als bedoeld in artikel 5 EVRM. Zij meende dat door middel van verklaringen van derden en andere omstandigheden duidelijk was dat zij geen vreemdelinge was. Nadat onderzoek van de Regering heeft uitgewezen dat de naam waaronder klaagster haar klacht bij het Hof heeft ingediend blijkt toe te behoren aan een andere persoon en dat ook overige door klaagster verstrekte informatie niet juist is, verzoekt het Hof klaagster haar identiteit aan te tonen door een kopie van een geldig identiteitsdocument over te leggen. Dit weigert zij om principiële redenen.

Het Hof beschouwt het kunnen tonen van een identiteitsbewijs als een volstrekt normaal vereiste in het maatschappelijk verkeer. Nu vaststaat dat klaagster gebruik maakt van een valse identiteit en heeft geweigerd om haar echte identiteit alsnog bekend te maken, verklaart

⁵ Uit het veel omvangrijkere aantal beslissingen tot niet-ontvankelijkheid en schrapping van de rol in zaken tegen Nederland (zie onder II) betreft het hier uitsluitend beslissingen die de Regering bekend zijn. Daarvan weer wordt hier een select aantal besproken.

het Hof de klacht niet-ontvankelijk wegens misbruik van klachtrecht als bedoeld in artikel 35 lid 3 EVRM.

Bijl (II) en (III) (32775/07 en 50869/08, 12 april 2011)

Klager klaagt onder andere over het ontbreken van een effectief rechtsmiddel inzake zijn verzoek tot opheffing van de hem opgelegde TBS-maatregel. Klager had met succes twee van de vier expertrapporten die in deze zaak waren opgemaakt, aangevochten bij het Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg. Een verzoek om onmiddellijke invrijheidsstelling werd niet-ontvankelijk verklaard omdat de rechtmatigheid van TBS-maatregelen van rechtswege periodiek wordt getoetst door de rechter. Een rechtmatigheidstoets in de tussentijdse periode is slechts in uitzonderlijke omstandigheden op zijn plaats en daarvan was in dit geval geen sprake. Daarnaast spande klager een civiele kort gedingprocedure aan tegen de staat waarin hij stelde dat zijn vrijheidsontneming onder de TBS-maatregel van het begin af aan onrechtmatig was geweest. De voorzieningenrechter wees het verzoek om invrijheidsstelling evenwel af. Tegen die uitspraak heeft klager geen hoger beroep ingesteld.

In twee separate beslissingen komt het Hof tot dezelfde conclusie. Hoewel de periodieke rechterlijke toets niet kan worden aangemerkt als een effectief rechtsmiddel in de periode gelegen tussen twee toetsmomenten, kan de civiele weg wel soelaas bieden. De voorzieningenrechter heeft het verzoek van klager immers niet niet-ontvankelijk verklaard, maar dat verzoek afgewezen na een inhoudelijke beoordeling. Nu klager echter verzuimde zijn ingestelde hoger beroep in deze procedure door te zetten, heeft hij de nationale rechtsmiddelen niet uitgeput en is zijn klacht niet-ontvankelijk.

Afif (60915/09, 24 mei 2011)

Klaagster, naar eigen zeggen afkomstig uit Somalië, klaagt bij het Hof dat de voorgenomen uitzetting van haarzelf en haar minderjarige zoon naar Somalië in strijd is met artikel 3 EVRM. Daarnaast klaagt zij dat het onthouden van opvang voor haar en haar zoontje, waardoor zij gedwongen wordt op straat te leven, in strijd is met artikel 3 EVRM. De Regering acht niet geloofwaardig dat klaagster afkomstig is uit Somalië, en is van mening dat het waarschijnlijker is dat zij uit de regio van Kenia of Tanzania komt. De Nederlandse autoriteiten hebben geen pogingen ondernomen om klaagster uit te zetten naar Somalië.

Het Hof is van oordeel dat klaagster geen slachtoffer is in de zin van artikel 34 van het Verdrag aangezien thans geen enkel vooruitzicht bestaat dat zij naar Somalië zal worden uitgezet. Ten aanzien van haar andere klacht oordeelt het Hof dat klaagster de nationale rechtsmiddelen niet heeft uitgeput. Het Hof verklaart de hele klacht daarom niet-ontvankelijk.

Mulder-Van Schalkwijk (26814/09, 7 juni 2011)

Klaagsters echtgenoot kwam om het leven door een politiekogel tijdens onlusten in de Utrechtse wijk Ondiep in 2007. Klaagster stelt met name schending van het recht op leven nu het gebruik van dodelijk politiegeweld niet strikt noodzakelijk was en het onderzoek naar het gebruik van dit geweld onvoldoende.

Het Hof bevestigt dat alleen zeer dwingende argumenten ertoe kunnen leiden dat moet worden afgeweken van de feitenvaststelling door de nationale autoriteiten. Op grond van een analyse van de feiten concludeert het Hof dat daarvan in casu geen sprake. Ten aanzien van het gebruikte geweld concludeert het Hof dat sprake was van een levensbedreigende situatie waarin de politieagent handelde uit zelfverdediging en dat het gebruikte geweld dan ook niet ongerechtvaardigd was. Ook ten aanzien van het onderzoek naar de dood van klaagsters echtgenoot ziet het Hof geen overtuigende argumenten die erop zouden duiden dat dat onderzoek niet adequaat zou zijn geweest. De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard aangezien deze kennelijk ongegrond is.

Het Financieele Dagblad B.V. (577/11, 28 juni 2011)

Klager werd beboet met een bedrag van EUR 312.000 wegens het laten bezorgen van het Financieele Dagblad door bezorgers die niet de Nederlandse nationaliteit bezitten noch een nationaliteit op basis waarvan zij met Nederlanders kunnen worden gelijkgesteld en die niet in het bezit waren van een tewerkstellingsvergunning zoals vereist door de Wet Arbeid

Vreemdelingen. Hij klaagt bij het Hof onder andere over de eerlijkheid en de te lange duur van de procedure (artikel 6 EVRM). Ook betoogt hij dat de boete voor hem niet voorzienbaar was omdat deze berust op een nieuwe interpretatie door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van het begrip 'werkgever' (artikel 7 EVRM). Tot slot klaagt hij over strijdigheid van de boete met het recht op eigendom (artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM).

Het Hof stelt ten aanzien van alle klachten over de procedure dat het geen vierde instantie is en dus niet bedoeld is om gestelde fouten ten aanzien van de feiten of het recht van nationale gerechten te beoordelen. Dat de procedure te lang duurde was al op nationaal niveau erkend en de boete was dienovereenkomstig verlaagd. Klager kan dus niet langer als slachtoffer beschouwd worden van deze overschrijding van de redelijke termijn. Ten aanzien van de voorzienbaarheid van de beboeting stelt het Hof dat de wettekst voldoende flexibiliteit biedt om klager onder het begrip werkgever te brengen, dat de geschiedenis van de totstandkoming van de wet klagers stelling dat de interpretatie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State pervers is niet ondersteunt en dat rechterlijke interpretatie van wetteksten noodzakelijkerwijs het ontwikkelen van nieuwe concepten in reactie op nieuwe situaties of veranderde omstandigheden met zich mee brengt. Ten aanzien van de inbreuk op het eigendomsrecht stelt het Hof dat de hoogte van de boete ruimschoots voorzienbaar was en dat, hoewel de boete hoog is, niet is gebleken dat deze onoverkomelijk was voor klager. De klachten zijn op deze punten kennelijk ongegrond, aldus het Hof. De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Pianese (14929/08, 27 september 2011, tevens tegen Italië)

Klager was in Nederland aangehouden op verdenking van drugshandel, witwaspraktijken en fraude. Eerder was hij in Italië veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf wegens moord. Ook werd hij in dat land verdacht van drugshandel, op grond waarvan Italië om overlevering verzocht middels een Europees Aanhoudingsbevel (EAB). Nederland verleende toestemming voor een tijdelijke overlevering, op voorwaarde dat klager terug zou keren wanneer zijn strafrechtelijke vervolging in Italië was afgerond. De rechtbank achtte het EAB een voldoende rechtsbasis voor vrijheidsontneming ter fine van overlevering. Na aankomst in Italië werd klager gedetineerd met het oog op het uitzitten van zijn levenslange gevangenisstraf. Hij klaagde bij de Italiaanse rechter over het schenden van het specialiteitsbeginsel, wat inhoudt dat de verzoekende staat een verdachte alleen mag vervolgen voor feiten waar het EAB op ziet. In afwachting van de uitspraak beval de Italiaanse rechter klagers invrijheidstelling, behoudens detentie op andere gronden. Gezien het van kracht zijnde EAB als detentiegond werd het bevel niet ten uitvoer gelegd, maar werd klager, na vergeefse pogingen bij zowel de Italiaanse als de Nederlandse rechter dit tegen te houden, teruggeleverd aan Nederland. Daarop vaardigde Italië een nieuw EAB uit, dat zag op het ten uitvoer leggen van de levenslange gevangenisstraf. Het verzoek werd toegekend en uitgevoerd nadat klager in Nederland was veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf voor het vervalsen van officiële documenten. Op de overige aanklachten werd hij vrijgesproken. Klager stelt dat zijn detentie in strijd was met het recht op vrijheid als bedoeld in artikel 5, lid 1, EVRM, omdat hij niet in vrijheid werd gesteld nadat de Italiaanse rechter daartoe bevel had gegeven en dat zijn teruglevering aan Nederland slechts diende om onder het specialiteitsbeginsel uit te komen. Voorts stelt hij dat hem een effectief rechtsmiddel als bedoeld in artikel 5, lid 4, EVRM is onthouden.

Het Hof constateert dat de klacht over vrijheidsbeneming in strijd met artikel 5, lid 1, EVRM is ingediend op 7 maart 2008, zijnde meer dan zes maanden na de laatste nationale beslissing aangaande de feiten die aan deze klacht ten grondslag lagen (eerste helft augustus 2007), zodat dit deel van de klacht niet-ontvankelijk is op grond van artikel 35 lid 1 EVRM. Inzake de klacht over het ontbreken van een effectief rechtsmiddel overweegt het Hof dat de klacht bij de Italiaanse rechter zag op onrechtmatig handelen door de penitentiaire autoriteiten en niet op de rechtmatigheid van de detentie. Deze procedure is dus niet relevant met het oog op artikel 5, lid 4, EVRM. Vervolgens overweegt het Hof dat klager de detentie op basis van de EAB verschillende malen heeft kunnen aanvechten bij een nationale rechter. Dit deel van de klacht is daarom niet-ontvankelijk wegens kennelijke ongegrondheid.

Nassau Verzekering maatschappij N.V. (57602/09, 4 oktober 2011)

Klager, een verzekeringsmaatschappij, klaagt bij het Hof over een schending van artikel 6 EVRM omdat één van diens verzekerden ten onrechte het recht op toegang tot de (hoger beroeps-)rechter zou zijn onthouden als gevolg waarvan in rechte vast is komen te staan dat de verzekerde aan een derde een schadevergoeding diende te betalen, die klager heeft uitgekeerd. Klager en de verzekerde hebben een akte van cessie – een overeenkomst – opgesteld, waarin onder meer is opgenomen dat de verzekerde een op schending van artikel 6 EVRM gebaseerde claim tot schadevergoeding heeft jegens de Staat, dat deze claim geëffectueerd zal worden door een procedure te starten bij het Hof en dat de verzekerde deze claim overdraagt aan klager.

Het Hof bekijkt allereerst of klager wel als slachtoffer in de zin van artikel 34 van het Verdrag kan worden aangemerkt. Daarbij overweegt het Hof dat het individueel klachtrecht geen eigendomsrecht is en ook niet als zodanig overdraagbaar is op derden. Het Hof verklaart de klacht dan ook niet-ontvankelijk omdat deze niet verenigbaar is *ratione personæ* met de bepalingen van het Verdrag.

H. (37833/10, 18 oktober 2011)

Klager, van Turkse nationaliteit, heeft in 1998 asiel gevraagd in Nederland. Deze aanvraag, evenals een latere aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier bij Nederlandse partner, is afgewezen. Klager is tevens ongewenst verklaard, aangezien hem artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen omdat hij in verband wordt gebracht met terrorisme. Klager kan echter niet worden uitgezet omdat wordt aangenomen dat hij bij terugkeer naar Turkije een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Klager stelt bij het Hof dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard, nu hij niet naar Turkije kan worden teruggestuurd vanwege het risico van een onmenselijke behandeling. Verder klaagt hij dat de Nederlandse autoriteiten zijn recht op bescherming van het familieleven, gegarandeerd in artikel 8 EVRM, schenden.

Het Hof constateert dat de Nederlandse regering klager voorlopig niet zal terugsturen naar Turkije vanwege het risico van een onmenselijke behandeling aldaar. Om die reden oordeelt het Hof dat klager niet kan worden aangemerkt als slachtoffer. Voor zover klager betoogt dat hij door de ongewenstverklaring ten onrechte niet in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning, overweegt het Hof dat artikel 3, noch enige andere bepaling in het EVRM, recht geeft op de afgifte van een verblijfsvergunning. In zoverre is de klacht *ratione materiæ* niet verenigbaar met de bepalingen van het Verdrag. Het deel van de klacht dat betrekking heeft op artikel 3 EVRM wordt dan ook niet-ontvankelijk verklaard. Het Hof heeft de klacht onder artikel 8 EVRM aangehouden en de zaak in zoverre ter kennisneming aan de Regering gestuurd.

I. (24147/11, 18 oktober 2011) en K. (33403/11, 18 oktober 2011)

Klagers, van Afghaanse nationaliteit, hebben eind jaren negentig met hun echtgenotes en kinderen asiel gevraagd in Nederland. De gezinsleden hebben verblijfsvergunningen gekregen, maar klagers niet aangezien hen artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen omdat zij in verband worden gebracht met ernstige mensenrechtenschendingen in hun land van herkomst. Klagers kunnen niet naar Afghanistan worden teruggestuurd omdat wordt aangenomen dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Tegelijkertijd zijn klagers ongewenst verklaard. Klagers stellen dat uitzetting naar Afghanistan in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Klager I. stelt tevens dat de ongewenstverklaring een onmenselijke behandeling oplevert, omdat hij als gevolg hiervan een strafbaar feit pleegt door in Nederland te verblijven terwijl hij nergens anders heen kan en hij daarnaast verstoken is van sociale voorzieningen. Ook menen klagers dat artikel 13 EVRM is geschonden, omdat een effectief rechtsmiddel ontbrak om de klacht op grond van artikel 3 EVRM naar voren te brengen. Ten slotte stellen klagers dat Nederland hun recht op bescherming van het familieleven als bedoeld in artikel 8 EVRM schendt door hen een verblijfsvergunning te onthouden.

Het Hof overweegt dat de Nederlandse regering klagers niet zal uitzetten naar Afghanistan zolang zij daar een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling. Het Hof oordeelt

derhalve dat klagers niet kunnen worden aangemerkt als slachtoffer voor zover zij klagen dat uitzetting naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren. Verder is het Hof van oordeel dat de situatie waarin I. zich bevindt na de ongewenstverklaring niet zodanig slecht is dat de vereiste minimum-drempel om onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM te vallen is bereikt. Voor zover I. betoogt dat hij door de ongewenstverklaring ten onrechte niet in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning, overweegt het Hof dat artikel 3, noch enige andere bepaling in het EVRM, recht geeft op de afgifte van een verblijfsvergunning. In zoverre is de klacht *ratione materiæ* niet verenigbaar met de bepalingen van het Verdrag. De klachten met betrekking tot artikel 3 EVRM verklaart het Hof dan ook niet-ontvankelijk. Verder oordeelt het Hof dat klagers het tegenwerpen van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag hebben kunnen aanvechten voor de rechter, zodat geen sprake is van gebrek aan een effectief rechtsmiddel. Ook de klacht ter zake van artikel 13 EVRM verklaart het Hof dan ook niet-ontvankelijk. Het Hof heeft de klachten onder artikel 8 EVRM aangehouden en de zaken in zoverre aan de Regering gestuurd voor het maken van opmerkingen.

Rengifo Alvarez (14232/07, 6 december 2011)

Klaagster ontvluchtte in 2004 Colombia na het ontvangen van enkele doodsb bedreigingen naar aanleiding van haar politieke activisme voor de latere president Uribe. Zij vroeg in Nederland tweemaal asiel aan. Beide verzoeken werden afgewezen omdat de Colombiaanse autoriteiten volgens de Nederlandse regering bereid waren geweest klaagster bescherming te bieden. Klaagster stelt dat uitzetting naar Colombia een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren.

Het Hof overweegt dat het bij het beoordelen van de risico's van een uitzetting die nog niet is geëffectueerd in het kader van artikel 3 EVRM kijkt naar de situatie in het desbetreffende land ten tijde van de procedure voor het Hof (beoordeling *ex nunc*). Dienaangaande merkt het Hof op dat het politieke activisme van klaagster uit niet meer bestond dan het campagnevoeren voor de uiteindelijk succesvolle kandidaat Uribe en dat klaagsters stelling dat de FARC haar nog steeds kwaad wil doen, ongegrond is. Voorts is niet gebleken dat de Colombiaanse autoriteiten haar bescherming zouden weigeren, mocht ze daarom verzoeken. Ook behoort klaagster niet tot een van de door UNHCR genoemde risicocategorieën. Tenslotte waren de aanvallen van de FARC in haar provincie van herkomst uitsluitend gericht tegen militaire en politie-doelen en niet tegen burgers. Het Hof acht de klacht om deze redenen kennelijk ongegrond en verklaart deze niet-ontvankelijk.

Overige beslissingen tot niet-ontvankelijkheid:

45011/10	Tahiri	8 maart
54432/10	Yusuf Geedi	8 maart
30957/09	Mottlik	3 mei
62631/10	Danielian	3 mei
55150/09	Hamdouch	3 mei
31078/09	Abasov	24 mei
37764/10	Said Musa Ahmed	1 september
44797/09	Sharifi	20 oktober
30457/09	Barakzai	13 december
30703/09	Habibi en Ali Zadeh	13 december
42112/09	Claret	15 december

B. Geschrapt van de rol:

Van Gastel (66005/09, 31 mei 2011)

Klaagster, woonachtig op de Nederlandse Antillen en werkzaam in de zorg, was in Nederland in het huwelijk getreden met haar vrouwelijke partner. Hoewel volgens de Hoge Raad op grond van artikel 40 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden inschrijving van de huwelijksakte in het register van de burgerlijke stand op de Nederlandse Antillen erkenning van de rechtsgevolgen van de huwelijksakte inhoudt, had de administratieve rechter, in

laatste instantie het Gemeenschappelijk hof van Justitie van de Nederlandse Antillen en Aruba, geen gehoor gegeven aan klaagsters wens om haar echtgenote mede onder te brengen onder de ziektekostenverzekering voor ambtenaren, aangezien het huwelijk tussen personen van gelijk geslacht naar Antilliaans recht niet mogelijk is. Klaagster ziet hierin een schending van het recht op eigendom (artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM) en van het verbod van discriminatie (datzelfde artikel in relatie tot artikel 14 EVRM alsmede artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM). Omdat de kliniek waar klaagster werkzaam is in de tussentijd is geprivatiseerd heeft klaagster dezelfde rechtsvraag vervolgens voorgelegd aan de civiele rechter, opnieuw in laatste instantie het Gemeenschappelijk Hof. Deze komt op 28 september 2010 tot een tegengesteld oordeel en draagt de werkgever op de partner mee te verzekeren en reeds betaalde premie te compenseren.

Nadat de Regering het Hof van de bovengenoemde ontwikkelingen, voor zover deze dateren van na de indiening van de klacht, op de hoogte heeft gesteld, schrapt het Hof de klacht van de rol.

Overige beslissingen tot schrapping van de rol:

8257/07	Güler	18 januari
67233/09	Amiri	8 februari
46769/10	Elmi Ibrahim	8 februari
43009/08	Jovanovic	8 februari
10147/10	Osman Omar	8 februari
55043/09	Zayir (Zair)	8 februari
3637/10	Abdiqadir Mahamed	8 maart
37844/10	Daahir	8 maart
51023/10	Kidane Berthe	8 maart
3369/10	Salaat Dini	8 maart
20729/10	Mahamed Moalin	29 maart
3298/10	Nazem Ali	30 maart
2182/10	Haidar	3 mei
6781/06	Isse Seck	3 mei
45055/07	Kakar e n Ali	10 mei
32714/09	Amiri	24 mei
3298/10	Nazem Ali (Dinani)	24 mei
2312/10	Nuur Ali	24 mei
49019/09	Aboukar Gaabow	31 mei
24886/10	Abdala	31 mei
35039/10	Abdalla	31 mei
61637/09	Abdi Ali	31 mei
18436/10	Abdi Mohamed	31 mei
27816/10	Abdulkadir Ahmed	31 mei
61016/09	Abdulkadir Gabow	31 mei
64549/09	Abdulkarim Ahmed	31 mei
19533/10	Abdullaahi Said	31 mei
661/10	Abdullahi	31 mei
6308/10	Abdulle Hillaawe	31 mei
49019/09	Aboukar Gaabow	31 mei
151/10	Abouker Madobe alias A. Adde	31 mei
61837/09	Abukar Abdulahi	31 mei
53429/09	Abukar Warsame	31 mei
1036/10	Ade Muhsin Adde S.	31 mei
20479/10	Ade Omar	31 mei
16803/10	Adnan Mohadien	31 mei
22042/10	Afghanbeyg	31 mei
17394/10	Ahmed	31 mei
26438/10	Ahmed Aynab	31 mei
15322/10	Ahmed Mahamed	31 mei

37910/10	Ahmed Mohamed	31 mei
55022/09	Ahmed Nuur	31 mei
67775/09	Ali Ahmed	31 mei
18809/10	Aliyow Sheegow	31 mei
4787/10	Ali Ubukar	31 mei
18369/10	Farah Shuutale	31 mei
62643/10	Hanbali	31 mei
60390/09	Haran	31 mei
55802/09	Hasan en Danbil D.	31 mei
24921/10	Hassan Ahmed	31 mei
63871/09	Hassan Ali	31 mei
27723/10	Hassan Ibrahim	31 mei
61669/09	Hassan Mohamed	31 mei
23057/10	Husseen Mohamed	31 mei
5946/10	Hussein	31 mei
63931/09	Hussein Ali	31 mei
61/10	Hussein Ma'Alin	31 mei
26471/10	Hussein Mohamoud	31 mei
2290/10	Ibraahim Ali en Said Ahmed	31 mei
52451/09	Ibrahim Abdi	31 mei
65205/09	Ibrahim Abdi	31 mei
30383/10	Ibrahim Isman e.a.	31 mei
59679/09	Ibrahim Shames Eldin Jabouri	31 mei
15978/10	Iyeh Elmi	31 mei
36497/10	Jafari	31 mei
47629/10	Kaedi	31 mei
198/10	Kazem	31 mei
3290/10	Kena -Namo	31 mei
28197/10	Khajehzadeh en Baloush	31 mei
26247/10	Khaled	31 mei
22443/10	Mahamed Ilmi	31 mei
16172/10	Mahamed Mumn	31 mei
61573/09	Mahamed Salah	31 mei
23862/10	Mahmud Omar	31 mei
21211/10	Mansouri	31 mei
62743/09	Maydane Dayal	31 mei
39214/10	Mohamadi	31 mei
5321/10	Mohamed Sallah	31 mei
23565/10	Mohammed Hassan	31 mei
59046/09	Mohamud Hussein	31 mei
226/10	Mohamud Mohamed	31 mei
30555/10	Muhadiin Ahmed	31 mei
23609/10	Muhudin Habarwaa	31 mei
37361/10	Naimi	31 mei
56701/09	Omer Rashid & Omer Hussein	31 mei
19291/10	Osman Abdullahi	31 mei
60604/09	Qadija	31 mei
22244/10	Rezai	31 mei
62110/09	Said Haji Nur	31 mei
11486/10	Salad Mohamed	31 mei
52170/10	Samadi	31 mei
31657/10	Setaneh	31 mei
21535/10	Sha-Iye	31 mei
1977/10	Shik Mohamud	31 mei
68/10	Umar Abdule	31 mei
14438/10	Yas	31 mei
22239/10	Yusuf Salah	31 mei
14882/10	Yusuf Soleiman	31 mei
29754/04	Godonou	16 juni

40012/08	Kpapoe e. a.	16 juni
4142/04	Warmahaye	16 juni
27889/10	Adeli	1 september
57365/10	Ahmadulla	1 september
67777/09	Ali Abuubakar	1 september
50373/09	Ali Hussein + A. Abdi	1 september
27722/10	Alizadeh	1 september
51280/09	Amin	1 september
64393/09	Aweys en Mahamed	1 september
298/10	El Janabi en El Azawi	1 september
49521/09	Esmael Mohammed	1 september
50293/09	Ghazwan	1 september
8701/10	Hassen Yousuf	1 september
55780/09	Mahamed Macalin	1 september
27721/10	Marokhill	1 september
4733/11	Miskinyar	1 september
43857/09	Mohamed Hussein ea	1 september
53950/09	Mohamadi	1 september
49411/09	Mohammud	1 september
28096/10	Omer	1 september
16161/10	Rostami	1 september
407/10	Salah	1 september
52712/10	Semere en Wasan	1 september
29035/10	Tarkhil	1 september
72/10	Yusuf Ali	1 september
61751/08	Cisse	13 september
63941/09	Abdifitah Mohamed	13 september
5232/10	Abdilaahi Abdi	13 september
46081/09	Abdulkadir Sheikh Ali	13 september
21928/10	Abdulkhadir Sheego	13 september
17502/10	Ahmadi	13 september
64454/09	Al Bawari	13 september
7307/10	Al Hassan	13 september
66524/09	Al Juburi	13 september
26749/10	Al Turehe	13 september
64738/09	Ali Abdi	13 september
7789/10	Ali Nur	13 september
23910/10	Bashir Shakur	13 september
66297/09	Elmi Mohamoud	13 september
22207/10	Hosseini	13 september
6093/10	Hussein Ahmed + Umar	13 september
62215/09	Ibrahim Abdi	13 september
32875/10	Ibrahim Ismael	13 september
62262/09	Jama Kohin	13 september
62528/09	Kahdjani	13 september
65684/09	Mahamud Hussein	13 september
5931/10	Mustaf Mohamed	13 september
63862/09	Rami Bahaa	13 september
6747/10	Ranjanidevy	13 september
22570/10	Sabah Jameel	13 september
31171/09	Sheekh Nur	13 september
5107/10	Siidow Sheekh (abdulqaadir)	13 september
22896/10	Yusuf Hobeei	13 september
30528/10	Zauadi	13 september
28631/09	Djelani Sufi & Hassan Guduud	20 september
29936/09	Saied Ahmed	20 september
29940/09	Mohammed Jele	20 september
30416/09	Abwali	20 september
31930/09	Aweys Ahmed	20 september

32212/09	Mohammed Ilmi	20 september
32256/09	Yahia Yasir	20 september
32729/09	Moosa Mahamoud	20 september
32758/09	Alem Abraha	20 september
33212/09	Ali Elmi	20 september
34565/09	Nuur Haji	20 september
36092/09	Abshir Samatar	20 september
37728/09	Malaaq Showri	20 september
51989/09	Farouk Mohamed	20 september
30693/05	Rafat en Golaga	20 september
65737/10	Abdalah Mohamed	22 september
64462/10	Ahmed Jimali	22 september
53451/09	Ahmed Mahamed	22 september
10630/11	Al Doubeizi	22 september
5109/10	Balasingham	22 september
45482/10	Heydari	22 september
45481/10	Karimi Zadeh	22 september
7066/10	Mahmoud Daahir	22 september
34913/10	Mohammadi	22 september
34549/10	Sultani	22 september
4920/10	Umar Nuure	22 september
16677/06	Matingou Loubelo	11 oktober
50419/10	Mohammed Ismaïl	11 oktober
7472/10	Sheikh	20 oktober
61575/10	Abdullah	20 oktober
52254/10	Taha Hassan	20 oktober
65631/09	Ahmed Osman	29 november
30880/10	Ibrahim Hayd	29 november
5504/10	Nuur Hussein	29 november
28244/10	Betwata Khoushnaw	13 december
30457/09	Barakzai	13 december
30703/09	Habibi en Ali Zadeh	13 december
17229/11	Mohammadi	15 december
23065/11	Orhan Ayden Omer / Dahan	15 december

Deels geschrapt, deels niet-ontvankelijk

21895/10	Ebrahimi	15 maart
17196/10	Khalil	13 september
11936/08	Youssef	27 september

V. Uitspraken en beslissingen in zaken tegen Nederland die geagendeerd zijn door het Comité van Ministers in het kader van het toezicht op grond van artikel 46, tweede lid, EVRM en artikel 39, vierde lid, EVRM

In zaken voorzien van een * is het inhoudelijk toezicht op de tenuitvoerlegging afgerond, maar moet door het secretariaat van het Comité van Ministers nog een afsluitende resolutie worden voorbereid.

Morsink*	48865/99	11 mei 2004
Brand*	49902/99	11 mei 2004
Mathew	24919/03	29 september 2005
Geerings	30810/03	1 maart 2007
Voskuil	64752/01	22 november 2007
A.	4900/09	20 juli 2010
Siewnath	23784/08	12 juli 2010

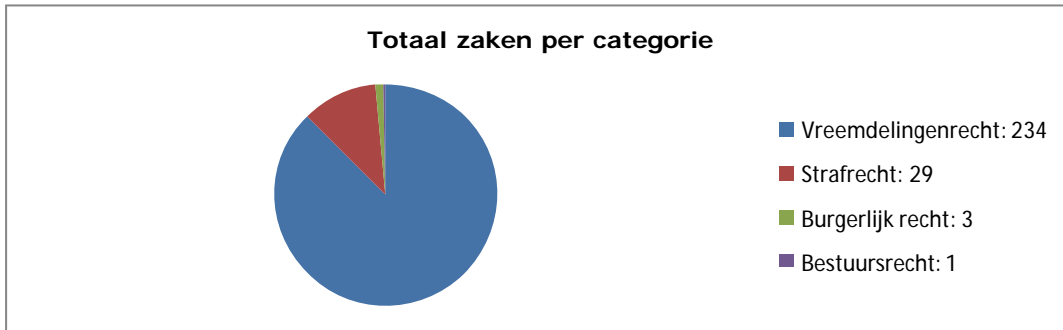
Sanoma Uitgevers B.V.	38224/03	14 september 2010
Lalmahomed*	26036/08	22 februari 2011
Nelissen*	6051/07	5 april 2011
S.T.S.	277/05	7 juni 2011
Van Velden	30666/08	19 juli 2011
Youssef	11936/08	27 september 2011

VI. In 2011 genomen maatregelen tot tenuitvoerlegging van eerdere uitspraken

Doerga, 27 april 2004, zaak nr. 50210/99

Zie hierover ook de rapportage over het jaar 2010 (Kamer nr 30 481). In deze zaak constateerde het Hof een schending van het privéleven van klager als bedoeld in artikel 8 EVRM. Klager was veroordeeld onder meer op grond van telefoongesprekken die waren opgenomen in de penitentiaire inrichting waar hij verbleef. De opnames waren bewaard gebleven hoewel het huishoudelijk reglement van de inrichting bepaalde dat ze na afluisteren onmiddellijk dienden te worden gewist. Het Hof achtte dit in strijd met het vereiste van voorzienbaarheid van regelgeving, dat besloten ligt in artikel 8 lid 2 EVRM. Op 1 januari 2011 is het Besluit van 23 september 2010, houdende wijziging van het Reglement justitiële jeugdinrichtingen, Reglement verpleging ter beschikking gestelden en de Penitentiaire maatregel, in verband met regels over het bewaren en verstrekken van opgenomen telefoongesprekken (Besluit toezicht telefoongesprekken justitiële inrichtingen) in werking getreden. Daarin is onder meer bepaald dat telefoongesprekken die in verband met toezicht worden opgenomen voor een periode van ten hoogste acht maanden worden bewaard, dat gesprekken met geprivilegieerden worden gewist en dat de gedetineerde van het opnemen van het telefoonverkeer op de hoogte wordt gesteld.

Bij de Regering aanhangige Hofzaken in grafieken

Vreemdelingenzaken per categorie

'Dublinzaken' per categorie

Vreemdelingenzaken per nationaliteit

